

læg. Jeg vil sige, at min indstilling ud fra en demokratisk synsvinkel har været den, at jeg mener, at det, når der er foreninger, der repræsenterer synspunkter og næsten er lige store, vil være forkert at vælge den ene frem for den anden.

Men det er jo også sådan, at der, når vi laver forskellige råd, er en eller anden form for afvejning af både arbejdsgiver- og arbejdstagerinteresser, forbrugerinteresser og andet, hvilket gør, at der er begrænsninger på, hvor mange repræsentanter man kan fylde ind i rådet. Jeg kan også se på de nikkende tilkendegivelser her, at der er en forståelse for, at blot fordi man på et enkelt brancheområde pludselig deler foreninger op i to, betyder det ikke, at de begge to kan sidde med omkring bordet, for så bliver balancen forskudt, f.eks. i retning af at arbejdstagerrettighederne så ikke bliver repræsenteret så godt. Så det, vi har valgt at sige, er, at vi ønsker, at de to foreninger, der er, må prøve at blive enige om, hvem man indstiller som medlem, og det kan så være et medlem fra den ene forening i en given situation, og hvem der så skal være suppleant, og det kan så være fra den anden forening, så begge modtager papirer fra det arbejde, der foregår, og kan holde sig orienteret, men at man altså finder en mindelig løsning på det.

Jeg vil sige, at det er min helt klare erfaring her i Folketinget – for det er langtfra første gang, jeg hører om den her problemstilling; i mit tidligere virke som justitsminister mødte jeg også de her synspunkter – at det er meget, meget uklogt, hvis Folketinget begynder at vælge parti til fordel for en bestemt forening i en situation, hvor der er to foreninger, der er lige store. Det kloge og demokratiske er jo at sige, at man må prøve at se på en model, hvor de selv som voksne, ansvarlige mennesker sørger for at finde ud af, hvem der repræsenterer deres synspunkter bedst, og taler det igennem. Og i og med at vi jo har en model, hvor der er et medlem og en suppleant, er der altså også en mulighed for, at begge foreninger i de her tilfælde kan modtage papirer og dermed føle sig velorienterede om sagen. Jeg vil være meget ked af, hvis vi kom i en situation, hvor vi sådan skulle til at lovgive om, hvem der skal være med, når der er mange forskellige foreninger. Det må være noget, de i sidste ende selv finder ud af.

Her vil jeg gerne rose fagbevægelsen, for der er masser af råd og nævn og andet, hvor fagbevægelsen skal repræsenteres, og hvor fagbevægelsen selv finder ud af, hvem der repræsenterer den bedst, og hvem der taler med den stærkeste

stemme på den samlede bevægelses vegne. Det nytter altså ikke noget, at vi, blot fordi der på det her område lige pludselig er tale om, at der er to foreninger, så skal tæske rundt her i Folketinget og diskutere, hvilken af de to foreninger der er bedst egnet til at repræsentere deres synspunkter. Man må altså forvente, at de kan gøre det arbejde selv, og derfor håber jeg også meget, at det her ikke er noget, der skal bruges meget tid på under udvalgsbehandlingen. Når fagbevægelsen kan finde ud af det, må disse folk med realkreditindsigt altså også kunne finde ud af at lade sig repræsentere.

Det er mit klare demokratiske synspunkt. Alt andet ville jo svare til, at vi her i Folketinget sagde: Jo, der er syv foreninger i form af partier, men det er kun det største, der skal være repræsenteret i udvalgene. Det ville være en besynderlig tilgang til tingene. Jeg synes, det er udmærket, at der blev stillet spørgsmål til det, for det er meget relevant, men jeg synes altså, at det demokratiske er at sige, at det må de altså forsøge at finde ud af selv og så lade sig repræsentere med det medlem, som de mener er bedst egnet til at varetage de samlede fælles synspunkter.

Kl. 11:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra hr. Orla Hav.

Kl. 11:55

Orla Hav (S):

Jeg vil gerne medgive ministeren, at man kan lære meget af dansk fagbevægelse, og det er jeg da glad for at ministeren har noteret sig.

Derudover vil jeg gerne spørge ministeren: Gør det ikke en forskel i de to foreningsdannelser her, som ministeren beskriver som nogenlunde ligedan og størrelsmæssigt lige store, at den ene forening er underlagt og har instruktionsbeføjelse i forhold til bankverdenen, og dermed at bankverdenen jo i virkeligheden er repræsenteret på andre mandater i de råd, som vi spørger til? Så spørgsmålet er, om der ikke er en væsensforskel her, som ministeren bør kreditere for.

Kl. 11:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 11:56

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Det mener jeg faktisk ikke. Der er jo tale om, at både Realkredit Danmark og Nordea Kredit i mange år har været medlemmer af Realkreditrådet. Nu har man så valgt at lave en anden for-